

Arrest

nr. 266 206 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2020 dient verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Nederlandse zus, B. B. Op 31 mei 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, en geeft een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 21 12 2020 werd ingediend door

Naam B.

Voorna(a)m(en) Y.

Nationaliteit Marokko

Geboortedatum: (...) 1989

Geboorteplaats Al Marinyine

Identificatienummer in het Rijksregister xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...) 2100 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 21.12.2020 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde B.B., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12.1980; 'de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; . '

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°. moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Marokkaans paspoort afgegeven op 03.06.2020 te Utrecht zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.*
- *« Attestations de non imposition à la taxe d habitation (TH) et a la taxe de services communaux (TSC) n° xxx/2020 dd. 09 10.2020 en n° xxx/2020 dd 03 02 2020» en « Attestations de revenu global voor de jaren 2013 lot 2015 n°xxx/2020 dd 23 10 2020» vanwege de Marokkaanse autoriteiten Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft) Louter deze attesten kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- *Administratieve certificaten vanwege de Caid van de Administratieve Afdeling Tghat van de stad Fez (dd. 12.?.2020. n° xx en n° xx van 06 02.2020) waarin wordt verklaard dat betrokkene binnen dat ambtsgebied geen betaalde beroepsactiviteit uitoefende, dat hij daar tot 2015 verbleef en dat hij tussen 2013 en 2015 geen onroerend goed bezat in Marokko. Er werden ten eerste echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van deze attesten voorgelegd. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat deze attesten ook niet uitsluiten dat betrokkene inkomsten had in andere steden/delen van het land. Voorts betekent het niet bezitten van onroerende goederen niet automatisch dat men onvermogen is.*

Verklaringen van derde personen waarin wordt gesteld dat betrokkene van 14.12.2015 tot 11.02. 2020 op het adres van de referentiepersoon in Utrecht verbleef. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze met in overweging genomen worden. Enkele stukken op naam van betrokkene met de vermelding van het adres van de referentiepersoon in Utrecht (een betalingsbewijs en een handgeschreven inschrijvingsformulier van een Fitness in Utrecht dd 31 12 2016, een attest van een Nederlandse huisarts dd 31 12 2016, leveringsbonnen van kledij dd 30 11 2016 en 15 01 2017 correspondentie van de NS dd 02 11 2020) alsook enkele screenshots van sociale media kanalen met foto's waar betrokkene samen met

de referentiepersoon op staat. Aan de hand van deze stukken, die geen officieel karakter hebben en niet getuigen van een effectieve samenwoning, kan niet worden afgeleid dat betrokkene in Nederland, voorafgaandelijk aan de vestiging van de referentiepersoon naar België, afhankelijk was van haar en deel uitmaakte van haar gezin zoals bedoeld in artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn en art 47/1 van de wet van 15.12.1980.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst en loonfiches 2020 - 2021). Hierbij dient te worden opgemerkt dat als woon- én werkadres van de referentiepersoon nog steeds Utrecht wordt vermeld
- Attesten van het OCMW waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen.
- Bewijzen van aansluiting bij een ziektenkostenverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens Het gegeven dat betrokkene op 12 08 2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon

Het gegeven dat betrokkene sedert 12 08.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145 912 dd 21 05 2015) Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België met op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1.2* van de wet van 15.12 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen Wettelijke basis artikel 7. 1,2° van de wet van 15 12.1980 leest verblijf in België is verstrekt Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15 12.1980 Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kanter. bevel aan betrokkene met in de weg staan Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België. noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“EERSTE MIDDEL - GERICHT TEGEN DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN ARTIKEL 47/1, 2° VAN DE VREEMDELINGENWET: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL EN VAN HET UNIERECHT.

1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd:

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

Ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

De wet stelt dus niet dat andere familieleden EN ten laste moeten zijn EN deel moeten uitmaken van het gezin van de EU-burger.

Het is OF ten laste zijn OF deel hebben uitgemaakt van het gezin van de EU-burger. Indien betrokkene ten laste is of deel uitmaakt van het gezin kan er geen extra voorwaarde worden toegevoegd dat er bovendien sprake moet zijn van een eventuele dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

6. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan hier echter niet mee akkoord gaan, daar hij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd en aangetoond heeft dat hij effectief aan de voorwaarden voldoet.

7. Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de broer van B.B. dewelke de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoeker heeft de Marokkaanse nationaliteit en woont in bij zijn zus. Één en ander wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Allereerst is het zo dat verzoeker voorafgaand aan de inschrijving in België wel degelijk deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt immers dat hij reeds sedert 2015 een gezinscel vormde met zijn zus in Nederland.

De bewijsvoering is vrij en een legaal verblijf is niet vereist (arrest Metock, HvJ, 25 juli 2008, C-127/08, Blaise Baheten Metock e.a. t. Minister for Justice, Equality and Law).

Door in de bestreden beslissing te poneren dat de bewijzen van verzoeker geen officieel karakter hebben en door dus te doelen op een legaal verblijf is het arrest Metock geschonden.

De door verzoeker neergelegde bewijzen dienen, in tegenstelling tot wat verwerende partij poogt te beweren, wel degelijk in aanmerking te worden genomen bij het bepalen of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft met andere woorden aangetoond dat hij een gezinscel vormt met de referentiepersoon en dat er sprake is van een effectieve financiële afhankelijkheid. Deze afhankelijkheid bestond reeds toen verzoeker woonde in Marokko en bestaat nog steeds daar hij nooit het recht heeft gehad om te werken in Nederland of in België.

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoeker wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker verblijft ook reeds sedert 2015 bij zijn zus, net omwille van die financiële afhankelijkheid.

8. Daarnaast heeft verzoeker ook op afdoende wijze aangetoond dat hij in Marokko onvermogen was.

- Zo legde hij een attest voor waaruit blijkt dat hij in de jaren voorafgaand aan zijn komst naar Nederland geen enkele vorm van inkomsten heeft genoten in Marokko en dus onbelastbaar was (stuk 5).

- Hij legde tevens een attest voor waaruit blijkt dat hij geen gemeentetaks hoefde te betalen, omdat hij over geen onroerende eigendom beschikte (stuk 5).

M.b.t. deze attesten stelt verwerende partij enerzijds dat deze worden opgemaakt op verklaring van eer vanwege de betrokkene en anderzijds dat niet alle inkomsten moeten worden aangegeven.

Doch, uit deze attesten blijkt nergens dat deze werden opgemaakt na een verklaring op eer. Het betreffen met andere woorden officiële attesten vanwege officiële instanties die gebruikt mogen worden in rechte.

Ook dat niet alle inkomsten zouden moeten worden aangegeven betreft een standaard ‘kopie paste’ motivering die zij altijd gebruikt, doch niet staft.

Het attest is nochtans compleet en bevat letterlijk: beroepsinkomsten, inkomsten uit landbouw, uit roerende en onroerende goederen, andere inkomsten... Dit betreft hetzelfde soort attest als het aanslagbiljet naar Belgische normen.

- Verzoeker legde ook nog een attest voor waaruit blijkt dat hij geen onroerende eigendommen bezit (stuk 5).

Verzoeker heeft met andere woorden op alle vlakken en alle mogelijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het vertrek uit Marokko én nadien, onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij noch een beroep, noch inkomsten, noch (onroerende) goederen had) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden en ook nu nog, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkele vorm van inkomsten beschikt, noch over (onroerende) goederen én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in Marokko en hierbij ten laste is van de referentiepersoon. alsook dat hij voorafgaand aan de inschrijving in België ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

9. Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens ven/vezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de verklaringen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen was Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

10. Verder toonde verzoeker ook aan dat de referentiepersoon over voldoende financiële middelen beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werd het volgende voorgelegd:

- loonfiches referentiepersoon (stuk 7);

- attesten OCMW waaruit blijkt dat betrokkenen nooit financiële steun genoten (stuk 8).

Dit aspect wordt bovendien ook bevestigd door het feit dat de referentiepersoon verzoeker reeds jaren ten laste neemt zonder probleem.

Dit wordt evenwel niet betwist in de bestreden beslissing.

11. Tot slot is het zo dat de beslissing van verwerende partij pertinent ingaat tegen het Unierecht.

De referentiepersoon heeft immers haar echt op vrij verkeer enkel en alleen uitgeoefend om verzoeker te helpen. Indien de aanvraag wordt afgewezen dient zij terug te verhuizen naar Nederland en wordt haar recht op vrij verkeer beknót.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de Burgerschapsrichtlijn.

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt: "Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;" Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger. De Raad benadrukte reeds dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof. In het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever "een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door

die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt" (punt 19). Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven: "Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt" in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woord „overeenkomstig zijn nationaal recht" in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

Gelet op voorgaande vaststellingen dient verzoeker worden gevolgd waar zij stelt dat de lidstaten het verblijf van de familieleden in de ruime zin van het woord, onder andere zij die ten laste zijn of die deel uitmaken van het gezin van de EU-burger, dienen te vergemakkelijken.

Uit de voorgaande uiteenzetting blijkt duidelijk dat verzoeker wel degelijk heeft aangetoond aan de voorwaarden voor gezinshereniging te voldoen reden waarom de beslissing dient vernietigd te worden. Het middel is dan ook gegrond."

2.1.2. De bestreden beslissing is het resultaat van de aanvraag die verzoeker indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van "ander familielid" van zijn Nederlandse zus, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Met de bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

Het toepasselijke artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de 'andere' familieleden moeten bewijzen "dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen" of "dat zij deel uitmaken van zijn gezin", zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met "zijn gezin" wordt bedoeld het gezin van "de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen". Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de 'andere' familieleden "in het land van herkomst" ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, hetzij de formele motiveringsplicht, is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (en ook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. Verzoekster moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Verzoeker legt om te bewijzen dat hij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon bij zijn aanvraag van 21 december 2020 een aantal stukken voor die door de gemachtigde werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de motieven volstaat niet om aan te nemen dat er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke beslissing.

Verzoeker betoogt dat de gemachtigde onterecht bewijs heeft geëist van wettig verblijf, en stelt dat de gemachtigde zodoende ingaat tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie. Concreet verwijst verzoeker daarbij naar het arrest Metock. Nog los van de vaststelling dat dit arrest betrekking heeft op de bewijsregeling in het kader van een aanvraag in functie van een echtgenoot, berust de kritiek van verzoeker op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde nergens gesteld dat de aanvraag wordt afgewezen bij gebreke aan het bewijs van een verblijfsrecht in Nederland.

Wél motiveert de gemachtigde dat het paspoort niet voorzien is van stempels, zodat niet kan worden nagegaan wanneer verzoeker de Schengenzone is binnen gereisd; de administratieve certificaten uit Marokko niet worden vergezeld van aanvullende documenten ter staving, zodat de daarin vermelde informatie (o.m. de bewering dat verzoeker al sedert 2015 Marokko heeft verlaten) niet kon worden geverifieerd; de gesolliciteerde verklaringen van derden niet op hun waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd; de stukken m.b.t. het zgn. jarenlange verblijf in Nederland niet uitgaan van de overheid (en dus geen officiële stukken zijn), en bovenal niet aantonen dat er in de bewuste periode sprake was van een gezamenlijke vestiging ("niet getuigen van een effectieve samenwoning").

Het is op grond van die motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te besluiten: *"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens."* De kritiek dat de gemachtigde de aanvraag heeft geweigerd omdat er geen sprake was van een wettig verblijf in Nederland berust derhalve op een onjuiste analyse van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert verder aan dat hij wél op afdoende wijze heeft aangetoond onvermogen te zijn. Volgens verzoeker wordt onterecht besloten dat de Marokkaanse attesten werden opgemaakt na een verklaring op eer. De gemachtigde zou 'standaard' onterecht voorhouden dat niet alle inkomsten in Marokko worden aangegeven/besproken in de attesten. Volgens verzoeker heeft hij "op alle mogelijke manieren" bewezen onvermogen te zijn, en dit nog los van het feit dat verzoeker stelt dergelijk bewijs niet te moeten leveren.

De Raad wijst erop dat verzoeker bij de aanvraag voorhield onvermogen te zijn. De daartoe voorgelegde attesten werden door de gemachtigde als volgt beoordeeld in de bestreden beslissing:

"« Attestations de non imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n° xxx/2020 dd. 09.10.2020 en n° xxx/2020 dd. 03.02.2020 » en « Attestations de revenu global voor de jaren 2013 tot 2015 n° xxx/2020 dd. 23.10.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter deze attesten kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Administratieve certificaten vanwege de Caïd van de Administratieve Afdeling Tghat van de stad Fez (dd. 12.?.2020, n° xx en n° xx van 06.02.2020) waarin wordt verklaard dat betrokkene binnen dat

ambtsgebied geen betaalde beroepsactiviteit uitoefende, dat hij daar tot 2015 verbleef en dat hij tussen 2013 en 2015 geen onroerend goed bezat in Marokko. Er werden ten eerste echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van deze attesten voorgelegd. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat deze attesten ook niet uitsluiten dat betrokkene inkomsten had in andere steden/delen van het land. Voorts betekent het niet bezitten van onroerende goederen niet automatisch dat men onvermogen is."

Deze motivering vindt steun in het administratieve dossier:

- "Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux nr. xxx/2020 dd. 09.10.2020":

Uit het attest blijkt dat het gebaseerd is op een verklaring op eer: "Déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le 09/10/2020". Het attest vermeldt bovendien enkel dat de betrokkene (op datum van opmaak) niet belastbaar is in de onroerende voorheffing en de gemeentediensten, en doet geen uitspraak over de inkomstensituatie van betrokkene voorafgaand aan zijn vertrek naar België.

- "Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation et à la taxe de services communaux nr. xxx/2020 d.d. 03.02.2020)":

Idem als supra. Ook hier wordt uitdrukkelijk vermeld dat het attest gebaseerd is op een verklaring op eer.

- "Attestations de revenu global voor de jaren 2013 tot 2015 n° xxx/2020 d.d. 23.10.2020":

Uit het attest blijkt effectief dat het gebaseerd is op een verklaring op eer: "Déclaration sur l'honneur". Verder blijkt uit het attest inderdaad (zoals de gemachtigde van de staatssecretaris terecht opmerkte) dat in de bewuste periode geen aangifte werd gedaan door betrokkene zelf ("[...] ne souscrit pas de déclarations du revenu global auprès de la direction générale des impôts.") Er kan dus inderdaad niet worden uitgesloten dat er sprake is van niet-aangegeven inkomsten.

- Administratief certificaat vanwege de Caïd van de Administratieve Afdeling Tghat van de stad Fez d.d. 12.?.2020, n° xx

Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris terecht opmerkte, wordt dit attest niet ondersteund door bijkomende stukken en blijkt uit dit attest ook niet op welke objectieve stukken (database, kadaster...) het is gebaseerd. Uit dit attest blijkt bovendien dat het certificaat m.b.t. de beroepsinkomsten enkel betrekking heeft op de regio Tghat ("au sien de ce commandement [...]"), terwijl het niet hebben van onroerende goederen niet ipso facto betekent dat de betrokkene onvermogen is.

- Administratief certificaat vanwege de Caïd van de Administratieve Afdeling Tghat van de stad Fez n° xx van 06.02.2020

Idem als supra. Het attest vermeldt enkel (op datum van opmaak?) dat er geen sprake is van een 'fonction rémunérée' in de bewuste regio.

De gemachtigde heeft de bewijswaarde van deze stukken beoordeeld en niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat deze stukken het onvermogen karakter niet aantonen. De gemachtigde overwoog dat het gesolliciteerd karakter niet is uitgesloten, en dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden, zodat het niet uitgesloten is dat verzoeker toch inkomsten heeft.

Ook al betreft het attesten van Marokkaanse autoriteiten en is het een gebruikelijke handelwijze in Marokko om attesten af te leveren onder de vorm van een verklaring op eer, staat het de verwerende partij vrij de bewijswaarde daarvan te beoordelen. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij deze attesten niet aanvaardt, gezien ze werden opgesteld op basis van een verklaring op eer van verzoeker en/of de referentiepersoon én de inhoud van deze attesten niet wordt gestaafd door andere stukken. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat de attesten zijn tot stand gekomen op basis van verklaringen op eer. De overgemaakte attesten geven dus enkel de situatie weer zoals deze door verzoeker zelf werd geschetst in zijn verklaringen aan de Marokkaanse autoriteiten. Verzoeker laat voorts na uiteen te zetten waarom hij geen andere stukken kon bijbrengen die geen verklaringen op eer betreffen en die de attesten van de Marokkaanse autoriteiten die de weergave zijn van diens verklaringen op eer konden onderbouwen.

Voorts tracht verzoeker aan te tonen dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, en dit aan de hand van verklaringen van derde personen waarin wordt gesteld dat verzoeker van 14.12.2015 tot 11.02.2020 op het adres van de referentiepersoon in Utrecht verbleef, enkele stukken op naam van verzoeker met de vermelding van het adres van de referentiepersoon in Utrecht (een betalingsbewijs en een handgeschreven inschrijvingsformulier van een Fitness in Utrecht d.d. 31.12.2016, een attest van een Nederlandse huisarts d.d. 31.12.2016, leveringsbonnen van kledij d.d. 30.11.2016 en 15.01.2017,

correspondentie van de NS d.d. 02.11.2020) alsook enkele screenshots van sociale media kanalen met foto's waar verzoeker samen met de referentiepersoon op staat, documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst en loonfiches 2020 - 2021), attesten van het OCMW waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen en bewijzen van aansluiting bij een ziektenkostenverzekering op naam van verzoeker en de referentiepersoon.

De gemachtigde heeft deze stukken beoordeeld. De verklaringen van derde personen waarin wordt gesteld dat verzoeker van 14 december 2015 tot 1 februari 2020 op het adres van de referentiepersoon in Utrecht verbleef, zijn eveneens verklaringen op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De stukken op naam van verzoeker met de vermelding van het adres van de referentiepersoon in Utrecht, alsook de screenshots van sociale media kanalen met foto's waar verzoeker samen met de referentiepersoon op staat, zijn stukken die geen officieel karakter hebben en niet getuigen van een effectieve samenwoning, zodat niet kan worden afgeleid dat verzoeker in Nederland, voorafgaandelijk aan de vestiging van de referentiepersoon in België, afhankelijk was van haar en deel uitmaakte van haar gezin zoals bedoeld in artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelde dat de verstrekte documenten niet afdoende aantonen dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het gegeven dat verzoeker op 12 augustus 2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Verzoeker komt niet verder dat te verwijzen naar de documenten die hij bij de aanvraag heeft gevoegd. Voor zover verzoeker hiermee van de Raad een eigen oordeel wenst te krijgen, wijst de Raad erop dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Met zijn betoog, met name het herhalen van de elementen van zijn aanvraag, weerlegt verzoeker deze vaststelling niet en maakt derhalve niet aannemelijk dat verweerder onzorgvuldig gehandeld heeft.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing het Unierecht zou schenden, en in het bijzonder het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a) van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

De Raad benadrukt dat de doelstelling van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Door de gemachtigde wordt op basis van de neergelegde documenten gemotiveerd dat niet is aangetoond dat verzoeker in het land van herkomst daadwerkelijk onvermogen was en aldus effectief afhankelijk was van de Nederlandse referentiepersoon. In casu kan er dus geen sprake zijn van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feiten, het oordeel niet correct is of dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of onwettig zou zijn genomen. De materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"TWEEDE MIDDEL - GERICHT TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL: VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN: VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU. ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG. ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET

1. Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2. De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden. Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij intussen al jaren deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon én dat hij door deze (financieel) gesteund wordt.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot). Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. In de bestreden bijlage 20 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt gemotiveerd:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen Wettelijke basis artikel 7. 1,2° van de wet van 15 12.1980 leaat verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15 12.1980 Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, karteer. bevel aan betrokkene met in de weg staan Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide met als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België. noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het familieleven met zijn zus waarop verzoeker zich beroept, zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat hierover werd gemotiveerd. Verzoeker kan op dit vlak dus niet worden gevolgd.

In de mate dat verzoeker betoogt dat een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM, moet op het volgende worden gewezen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoeker betoogt dat het om een niet-geoorloofde inmenging in zijn familieleven gaat, moet erop worden gewezen dat hij nooit een niet-precaire verblijfstitel heeft gehad in België, zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is maar eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat uit het eerste middel blijkt dat het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden moet worden verworpen omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, omwille van de omstandigheden waarin hij zich bevond in zijn land van herkomst, zich noodzakelijkerwijze bij zijn Nederlandse zus in België moest voegen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat van hem, als een volwassen persoon mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker in zijn land van herkomst in zekere mate financieel werd bijgestaan door zijn zus, dan liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat deze financiële steun niet zou volstaan maar dat, in tegendeel, verzoeker dermate afhankelijk is dat hij slechts een leven zou kunnen opbouwen in de nabijheid van de referentiepersoon. Het voorgaande leidt ook tot de vaststelling dat verzoeker niet op concrete wijze aantoont hoe één en ander artikel 8 van het EVRM zou schenden. Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezins- of familieleven is immers niet absoluut en het komt dus aan verzoeker toe om de vermeende schending op concrete wijze toe te lichten. Verzoeker, die zich vergenoegt met het opwerpen van wat algemene beschouwingen, blijft daartoe in gebreke.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC